

Rud. Pečjak

Mikica Mokica

(Dalje.)

7.

Cimbus in Mikica sta jo mahnila k mami kresnički. Cimbus je korakal spredaj, Mikica pa za njim.

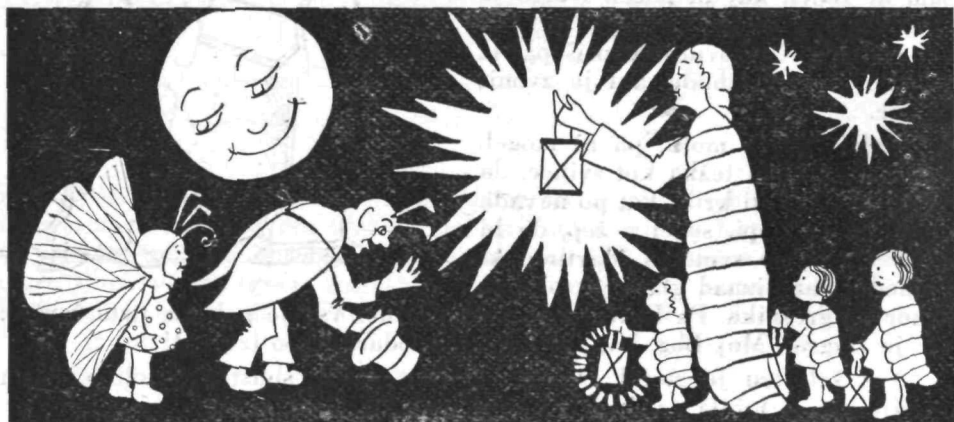
»Pozdravljena kresnička mamica!« jo je nagovoril Cimbus in se ji globoko priklonil.

»Hvala vam lepa za tako lepo lučko,« je zašepetala Mikica.

»Kje pa imate otročičke?« jo je vprašal Cimbus.

»Punčke so tule pri meni,« je odgovorila mama kresnica, »fantički pa so šli v temo plesat ringaraja, to se pravi potepat...«

»Ju-ju-ju — fantički so že tu,« so se oglasili nežni glaski iz teme.

Mikica se je ozrla kvišku. Kresnički fantki so nad mamico neizrečno lepo plesali. Kakor bi zvezdice lovili.

Nato so popadali vsi trudni k mamici v travico. Koliko so ji imeli povedati.

Mikici je bilo pri srčku hudo. Spomnila se je na svojo mamico.

Svetlinček je pripovedoval mami kresnici, kako se je za šalo rogaču Roginarju za rog obesil in mu po temi svetil. Medinček je zletel zajčku Plašljivčku, ki je spal pod grmom, v uho in mu na vso moč zakričal: ho-hov-hov —. To je Plašljivček skočil pokonci. Najmlajši Žarinček pa je dremajočo veverico Veverinko vščipnil za gobček, da je štrbunknila z veje.

»Ti fantje pa niso od muh,« je vzkliknil Cimbum in od navdušenja splezal na travnato bilko, kjer je še enkrat zapel:

»Ju-juh-juh — —
ti fantje pa niso od muh.«

Sestrice Medinka, Svetlinka in Žarinka so se smejale in božale svojo mamico. Mamica pa je fantke svarila, naj se pazijo, da jih ne bo kak ptič ujel, da jih ne bo kak pajek vzel.

Cimbum pa je na travnati bilki pel od samega navdušenja:

»Tudi Cimbumi niso od muh —
Vsak Cimbum je potepuh —«

Nenadoma pa je utihnil in telebnil, kakor je bil dolg in širok, z bilke na tla.

»Kaj je?« so zavpili kresnički in kresničke.

»Jež Ježon gre,« je na vse grlo zakričal Cimbum in kazal s trepalnico ves prestrašen na desno. Tam se je premikal med travo cel hribček. Zdaj je obstal jež Ježon, dvignil glavo in vohal okoli sebe.

»Čakaj, brkec — ti bom že dal ježa Ježona. Jaz sem jež, ne pa Ježon,« se je zadrլ jež. »Na šivanke vas nataknem vse po vrsti, da boste z mojega hrbta zvezde in lunico gledali.«

Kresnički fantki so zleteli, kresničke punčke in kresnička mama pa niso mogle. Vsi prestrašeni so jim fantki klicali: »Mamica — beži — beži! Temu šivankarju ne moremo do živega — ta bode.«

»Jaz vam bom že dal šivankarja, muhci-suhci,« je zarežal nad fantki kresnički jež.

Junaški Žarinček, najmlajši mamin sinček, se je prvi zaletel v ježa Ježona, toda grozno — nataknil se je na šivanko prav na ježevev hrbtu. Hitela sta ga reševat Svetlinček in Medinček. Naravnost v oči sta se ježu zakadila in ga vščipnila. Jež se je zvil v klobčič, toda — grozno — Medinček se ni rešil. Ostal je ujet v klobčiču. Svetlinček je hitro pograbil Žarinčka in ga potegnil s šivanke.

»Medinček — bratec Medinček,« sta obupno klicala okoli bodečega klobčiča.

Punčke kresničke pa so samo jokale. Junaški Cimbium, ki se je repenčil, da bi kači glavo odtrgal, ni vedel, kaj bi počel. Skril se je v rožico zvončnico.

Mikica pa ni hotela zapustiti mame kresnice. Stekla je k luknjici strička murenčka in ga milo klicala:

»Striček murenček! — Jež Ježon gre. Pusti mene in mamó pa punčke kresničke v luknjico, da se mu skrijemo. Striček murenček!«

Striček murenček je priletel iz luknjice in si mencal oči.

»Kar notri — kar notri — hitro — hitro —. Jež Ježon praviš!« Prijel je Mikico in jo peljal v luknjico. Mama kresnička in hčerke kresničke so šle za njo in svetile. Šli so po gladki luknjici, da je kar drselo, zavili na desno in prišli v hišico strička murenčka. V enem kotu je bila posteljica iz mehke travice, v drugem pa orglice, na katere igra striček murenček, kadar je dobre volje in kadar mu je dolg čas. Na steni je visela njegova suknjica.

Mama kresnica je bila strašno žalostna. Mislila je na najmlajšega sinka Žarinka, ki se je nabodel na ježevo šivanko, mislila na Medinka, ki se je ježu v klobčič ujel. Jokala je. Striček murenček in Mikica sta jo tolažila, pa ni vse nič pomagalo. Njena lučka je tako žalostno svetila.

Kmalu pa se je zaslišal pred luknjico Cimbiumov glas: »Ramcamcam hambrbam — mama kresnica — ježa Ježona se ne bojimo — dajmo, koščice vse mu potrimo!«

Vsi so se mu smejali, še celo mama kresnica, ki so ji od žalosti solze kar naprej tekle iz oči. Saj so videli, kako junaško je bežal v zvončnico. Široko je Cimbium prikoral v luknjico, za njim pa fantki kresnički. Vsi so vriskali in peli. Tudi Žarinko in Medinko sta prišla in juhuhucala. Žarinko je bil malo ranjen, pa ni bilo nič hudega. Cimbium in Svetlinček sta mu ranico zalizala. Medinček pa je pripovedoval, da se je skrila ježu Ježonu v uho. Tam je na vse pretege kričal: »Jež Ježon! — To ti rečem — to ti pravim: če me ne spustiš, ti bom v glavo zlezel, tam bom pa z lučko ogenjček zakuril. Tako sem rekel, tako sem se drl. Nekajkrat sem ga vščipnil, pa me je spustil. — Juhuhuc — buchubuc — — —«

»Živijo Medinček — junaški mamin sinček,« so mu vsi navdušeno zaklicali.

Striček murenček pa je vzel orglice, sedel na posteljico in zagodel tako lepo, da je še mama kresnička zavrisnila. Kresnički in kresničke so plesali, da se je po luknjici kar kadilo. Cimbium je od samega junaštva pri plesu potrkaval z nogami ob tla.

Sonce je vzšlo. Radostni jutranji kriki se razlegajo po zlatem sončnem ozračju. Sveti se rosica božja.

»Rožice si nalivajo medek,« je zasrebrnel iz sončnih žarkov tanek glasek.

»Jujujuhuhuc,« je zavrisnila Mikica, vsa polna sonca.

»Huhuc —« ji je nekdo odvrnil.

Mikica je lačna. Metuljček z modro kapico in rdečimi krilci leta od rožice do rožice in pije medek. Vijolični najbolj prijetno diši, trobentični je najslajši, šmarnični pa najboljši. Bog ve, kakšnega ima marjetica? —

Metuljček z modro kapico in rdečimi krilci je zletel na marjetico.

Joj in juj! — Na marjetici se je že čeperil — Cimbium. Grozno se je drl in kričal in mikastil ubogega mravljinčka. Brcal ga je z marjetice in lajal nad njim: »Ramcamcam-hambrbam — to so moji lončki medu — ramcamcam — to so moji sodčki medu. Pri sršenovem stegnu — pri mramorjevem bedru — kdor sem pricapa, ga treščim na tla, da bo videl dva neba, pa sončkov devet in lunic deset — —. Pri strašnem rogaču — kdor sem privesla — — —«

»Cimbium — kaj me nič ne poznaš?« mu je zaklicala Mikica. »Kaj si pa tako hud?«

»Tale suhec — tale puhec mi po lončkih brazda. Tale zelenec — tale pritepenec mi po lončkih žlampa in packa.« —

Mravljinček se je Cimbiumu izmuznil in jo ucvrl z marjetice. Kar kozolčke je preobračal, ko je štrbunknil na tla.

»Ramcamcam-hamhamham. Kdor sem privesla, ga treščim ob tla, da bosta iz njega nastala dva. — Kar odveslaj, kar odšvigljaj!«

Mikica je vsa začudena odletela. Kdo bi si bil mislil, da zna biti Cimbium tako hud. Tale Cimbium. Videla pa je še, kako je tik za njo pribrenčal na Cimbiumovo marjetico velikanski čmrlj, stric Pasanec. Cimbium pa je zacepetal tudi nad njim. Danes je bil pač žolčen. Toda komaj je zakričal svoj ramcamcam, že ga je stric kosmatinec zagrabil s tačko za vrat in ga treščil z marjetice tako, da je videl sončkov devet in lunic deset.

Toda Cimbium ni odnehal. Danes je bil od sile nataknen. Skrli se je v travi in vpil na vse grlo, da bo vse čmrlje požrl, pa kar kosmate.

Mikica srka medek, srka in premišljuje, kakšen je marjetični.

»Marjetični bo pa najbolj — — —«

Pa se ni imela časa domisliti, kakšen je, kajti tisti hip se je nekaj ogromnega zvalilo nanjo, jo potlačilo, stisnilo, da je komaj, komaj še dihala. V trenutku je nastala črna tema.

»Morda se je svet podrl,« je vzdihnila Mikica. »Morda je sodni dan.«

Zdaj se je malo posvetilo, nekaj jo je grabilo, zagrabilo.

Joj — prejoj! —

Strah in groza. Fantek jo je s klobukom ujel.

Pa saj to je Videk — njen bratec. Mikica je od veselja kar zavriskala, čeprav se je tudi Vidka bala, ker je bila metuljček. Saj Videk jo bo spustil, ker je njen bratec. — Jo bo, jo bo — —. Brcala je z nožicami, migala z glavico.

»Kakšen lep metuljček, jestana!« je vzkliknil Videk. »Takega pa še nisem videl. Mamici ga nesem in atku.« Držal jo je tako močno, da jo je vse bolelo. Le z nožicami je še lahko brcala, a krilci ni mogla več ganiti.

Milo je govorila bratcu Vidku: »Bratec Videk — saj jaz sem Mikica Mokica — tvoja sestra in mamina punčka. Bratec Videk, spusti me, da bom zletela. Rožice me kličejo, metuljčki me vabijo. Bratec Videk — kaj me res ne poznaš? — Jaz sem vendar Mikica Mokica, tvoja sestra in punčka naše mame. Leteti moram še po rožicah — igrati se moram še z metuljčki. Spusti me, jaz sem sedaj metuljček in se te bojim. O, kako se te bojim in kako te imam rada.«

Toda metuljčki govorijo tako tiho, da jih ljudje ne slišijo. Videk je ni slišal in ne spoznal.

»Tega metuljčka pa ne spustim. Takega nisem še nikoli videl. To je lep.«

Strahota in grozota. Videk je držal v eni roki šivanko. Prebodel jo bo. Srček ji bo prebodel.

»Videk, Videk — saj te imam tako rada. Mokica te ima strašno rada.« je hlipala Mikica v smrtni grozi. Več ne veš, kako si mi pravljice pripovedoval — tisto o jari kači — pa o zlatem polžku — »Šivanka! — Jo je že nadaljeval. — Zaskolelo je — zbolelo — —

Mikica je zajokala, nastala je tema. V temi je zaslišala iz daljave sladek, toda neskončno žalosten glas: »Mikica Mokica — moja uboga, uboga punčka — — —«

»Mamica — pomagaj mi — — —«

V tistem trenutku se je Mikica spremenila v čebelico, pričela Vidka in odletela. —

(Dalje.)

Angel Karalijčev

Gospod Bog in štirje bratje

Iz bolgarščine prevedel Francè Bevk.

Štirje bratje so odšli po svetu, da si prislužijo denarja. Ko so hodili, hodili, so srečali nekega starca, ki je bil Gospod Bog v človeški podobi. Pozdravili so ga. Starec jim je odzdravil in jih vprašal:

»Kam, junaki?«

»Za zaslužkom gremo, očka.«

»Ako je tako, vzemite še mene s seboj, da bo večja družba.«

»Hodi z nami,« so rekli bratje in nadaljevali pot.